מאשעשה בה את המזיד כשוגג איזו שפחה יכל

שחציה שפחה וחציה בת חורין שנאמר יוהפדה

לא נפדתה דברי ר' ס ¢יהודה ר' ישמעאל אומר

זו היא שפחה ודאית ר׳ יאליעזר בן יעקב אומְר

כל עריות מפורשות ושיור אין לנו אלא

חציה שָפחה וחצִיה בת חורין: גמ' מגלן

 ל"ל רבי עקיבא וכ"א במשנה שבמשניות וכן בברייתא בסמוך,
 ל"ל אלעזר בן עוריה כ"א לעטר בן עוריה כ"א במשניות ובברייתא בסתוך, ג) ב"ק לב: מכות כב, ד) [גם במשנה י ובשפחה אינו חייב אלא על גמר ביאה דשכבת זרע כתיב בה משראויה להזריע: וכל העריות חייב על כל ביחה וביחה. ובשפחה חמרו לעיל לא משמר ונו׳ אלא משום דבברייתא שפחה וחליה בת חורין: גבו' מהא בקריאה. שהן קורין עליה והפלא ה׳ מפורש חלת טפי גדול הדיינים וכו׳ יחא למינחט הברייתאן. ה) מכות כב, 1) [ע' חוס' ערכין לא: סד"ה התקין וחוס' גיטין לו. ד"ה בזמ[], 1) גיטין מא:, ה) [חוספתא פ"א את מכותך שכן קורין על הלוקין במס' מכות (דף כנ:): **נבקורת סהיה**. שאם אינה יכולה לקבל ארבעים אומדין ה"ט ע"ש], ט) [גיטין מג.], י) [קדושין יו: וש"נ], ל) [בס"ח: אותה בבקור ובמחשבה: מכום הראויום לין, ל) [מכאן שייך עוד לדף י:], מ) [ויקרא יטן, ל) ע"כ שייך לעיל, ס) צ"ל מלאחריו ואחת מלפניו,

בפירקין (דף ט:) שמביא קרבן אחד על ביאות הרבה 0: ר' ישמעאל

אין לנו וזו ודאי משונה היא (ג) חליה

להשתלש. כגון י"ח או כ"א או כ"ד

שהיו מכין אותו שתי ידות יח ס) (מלפניו

ואחת מאחריו) ומקרא ילפינן לה במס׳ מכות (דף כג.): בומן שהחשה לוקה.

שגדולה היא ובת עונשין היא: אימא

הוא מיעטיה קרא. מהדר אמתני׳

דקתני לא השוה אשה לאיש לקרבן אימא

הוא מיעטיה קרא ממלקות דכתיב תהיה אבל היא אימא מילקי ותייתי

קרבן: לישנה דשינויי הוה. שנשתנית

מברייתה: הריפות. דבר שנשתנה ע"י

כמישה וכאן נמי ע"י אבר יון שמש דש:

ויתנו ידם להולית. פסוק הוא בספר

עזרא (י): פדויה לחן [ואינה פדויה].

והפדה לא נפדחה משמנו פדויה ואינה

פדויה: לרבי ישמעאל מאורסת לעבד

עברי מנא ליה. בשלמא לר"ע דמוקי

לה בחליה בת חורין לא בעיא קרא

דאיכא למימר מדחייב עלה רחמנא

ודאי (ד) מאורסת היא מישראל דהא

תפסו לה קדושין הילכך איכא למימר

לעבד עברי נחקדשה שהרי רבו מוסרה לו בעל כרחו כדמפרש בקדושין (דף יד:) ולא לעבד כנעני שהרי אסורה לו

אלא לרבי ישמעאל דאמר שפחה גמורה מאורסת לעבד עברי מנא

ליה ודאמר לעבד עברי שהרי אסורה

לו) דילמא לעבד כנעני דהא לדידיה

שריה לשו לגמרי טפי מעברי: הס יט) והפדה לא נפדתה: בותנר' כל העריות אר הא אינו ענין לדידה. דהא כתיב

או האשה האחד חייב והאחד פטור ובשפחה אינו כן ובגמרא מפרש

לה: שוגג בחטחת ומויד בהכרת.

ובשפחה נהי דאם הוא מזיד והיא שוגגת

דפטורין הואיל ואינה לוקה כדאמרינן

לעיל בקורת תהיה והביא את אשמו

ואי לא פטורין מיהו אם הוא שוגג והיא

מזידה היא במלקות והוא באשם כדאמרי

בהאי פירקא [י:] דשוגג ומזיד שוין בבא

על השפחה: גבו׳ והכח ם חייב.

בתמיה וכי קטן חייב בשפחה: דהא איסקוש להדדי. כדאמרן לעיל אם אין

האשה לוקה אין האיש מביא אשם

לאן וכי ישן חייב. בתמיה: מערה לא מיחייב. לשכבת זרע כתיב בה: וכי מכוין מיחייב וחי לה לה מיחייב.

דשכבת זרע בעינן ושאינו מתכוין כגון

נפל מן הגג ונחקע אין ראוי להזריע: ואי בשאר עריום קחני איפכא

מיבעי ליה. עשו מערה בעריות (ה)

שפחה. גמורה: כל העריות מפורשות. שהן בנות חורין יהן ושיור

תורה אור השלם

ל"ל מלחחריו וחחת מלפניו, [לעיל ט.], כ) נ"ח סמוך ר"ל סמוך לחיש וע' בבה"ז,

משלי כו כב 4. ויתנו ידם להוציא נשיהם צאן על עזראייט וְאֲשַׁמִים אַיל אַשְׁמָתָם:

הגהות הב"ח

מוסף רש"י

גדול הדיינין מקרא. והפלה ה' את מכותן (ב"ק לב:). והפדה יכול כולה. שכולה פדויה ונחארסה לעבד עברי קרא משחעי וקאמר דלא יומתו מחמת ניאוף, חלמוד לומר לא נפדחה, יכול לא נפדתה. דלא נפדתה כלל ואפילו זייב אשם אביאה דידיה הואיל ונתייחדה לעבד עברי שמותר כשפחה (גימין מא:). בשפחה כנענית. שלא נפדית כלל קמשתעי קרא (שם מג.).

שימה מקובצת שימה מקובצת פי שהאם בה את המודי כשוגג. פי שהאיש מביא קרבן בין אבל אשה ודאי אם היא שוגגת משורה אוד אי אם היא שוגגת משורה אלא היא שלא היל כשהיא מודיה. אם לא היל כשהיא מודיה. מי שלא היל כשהיא מודיה. מי שלא היל כשהיי אומר: מודיה מודית משורשות שיור. מ"א הראין: זו פקראי, מ"א הראין: זו אין האשה לוקה אין האיש מביא קרבן, גליון היה גמי העש הרא קרבן, גליון היה גמי העש הרא לוקה דלקבן אתרינן כל אם שטור גדול חייב (והכא גדול מיב שורא שלא מלא שלא מטור) מ"ט דאיתקש אלא מטרין מ"ט דאיתקש אלא מטרין ב"ט דאיתקש אלא

פטור] מ"ט דאיתקש אלמא סתמא קאמר דאיזה מהן שהוא קטן שניהם פטורים. מתוס' הרא"ש ז"ל: ij נכתוב ברישא והביא: dj היא והביא הוא את: uj תכתוש את היא שפחה חרופה ואפשר משום דאינן מענין אחד. תוס׳ הרגמ״ה: עון הקטן פטור אחד ער וא׳ ישן הישן פטור א׳ שוגג רא׳ מויד השוגג בחטאת והמזיד בהכרת: יון והכא קטן חייב א״ר יהודה ה״ק כל העריות אחד: ישן אחד נער אות י׳ ו׳ נמחק וכצ״ל לקמן: יען תיבת נמי

אין האשה דוקה. כגון שהיא שוגגת לש וקטנה אין האיש מביא קרבן והא דאמרינן לם של לרבות שוגג כמויד היינו שוגג דאיש כמויד אבל האשה לריך שתהא מוידה ליו: דהא מקשו אחדרי. הלשון אינו מכוון דהאים לה הוקשה לאשה ולא אשה לאים דהא כי האים כי כמו האשה

חייבת כדאיתא בת"כ ואיש פרט לקטן יכול שאני מוליא בן חשע שנים ויום אחד ח"ל ואיש א"כ אשה לא איתקשה לחיש: באין מתכוין (דכדרכה) פמור. פירש הקונט׳ משום דש״ז כתיב ובחין מתכוין אינו ראוי להזריע כגון נפל מן הגג ונתקע וקשה מאן לימא לן דאינו ראוי להזריע נוז אלא האי טעמא משום

שאנום הוא:

הלכה ה: מש ז מייי שיג מהלי היסורי ביחה הלכה יג: ג'ח מיי שיא מהלי היסורי ביחה הליא וחלי ימן: ג'א ט מיי שם הלי יג: גב יב מיי ש"א שם הלי מו:

רבינו גרשום

בג א מיי׳ פ״ט מהל׳ שגגות הל׳

מד ב מיי׳ פ״ג מהל׳ איסורי ביאה הל׳ יג:

מה ג מיי' פט"ז מהל' סנהדרין הל' יא:

מו ד מיי שם פי"ו הל' ב: מו ה מיי פ"ט מהל' שגגות הל'

ב ופ"ג מהל' איסורי ביאה הל' יז:

בח ו מיי׳ פ״ט מהלכות שגגות

הלכה א:

הרביעי שהוא תוך מלאות של שלישי לא חשיב כלום ולטעמיה דרי יחודה האשה שהפילה וולדות הרבה. בכי גורם. הו עיקר לידה: משיטא הרבה בה עיקר לידה: משיטא דהבי איתא, דבהבי מליגי ומאי קמ"ל כשהמצא; משום מפלת תאומים דכחד זימנא נתעברו וחדא ליד' היא אימא מודה ר' יהודה לרבנן דהכא מוולד שני מנינן קמ"ל כשתמצא דלעולם קסבר ר' יהודה דמוולד ראשון מנינו: [†])בטומאה וטהרה. לעניו ימי טומאה וימי טהרה מאי קא חשיב ר' יהודה וולד שני: דכיון . דלא יצא שעה הראויה להקריב קרבן של ראשון קודם שהפילה . שני אלא בתוך מלאות הפילתו: ומפסקי ימי טומאה דשני ימי להפסקי כל טומאה ושני הפי טהרה של ראשון וכששלמו ימי טומאה של שני ממלא ימי טהרה דראשון ומוסיף ליה ימי טהרה דראשון ומוסיף ליה ימי שנהד מבד אותן מי טומהה של שהיו בימי טהרה דראשון לשני האר בך הדר מני ימי טהרה לשני היינו קולא שהראשון אינו מאבר כלום מימי טהרה אע"פ שהייו מי טומאה של שני בחוכם: או דילמא לרי יהודה חומרה או דילמא לרי יהודה חומרה יותר מרבון דלרבנן אינה מכיאה יותר שהייו בל שלים אל אל האודרון ועל השלישי וכיון שמחמיר גבי וללר יהודה מביאה על הראשון קרבן מחמיר גמי לענון טומאה דענו וטהרה דאין פורעין לראשון ימי וטהרה נדגר מי טומאה דשני לא מפסף אלא ימי טומאה דשני לא מפסף אלא ימי טומאה דשני אלא ימי טומאה דשני לא מפסקי אלא עולין בחשבון ימי טהרה דראשון דאמרינן לענין טומאה . שני כמאן דליתי׳ י יולדת שוחטין את פסחה וזורקין דמו בשבילה ביום מ׳ לזכר וביום פ׳ לנקבה וקשה לר׳ לא מישתכח היכא הוי ג)האי וק״ל ביום מ' לזכר וביום פ' לנקבה היכי שוחטין עלה עד כאן טמאה אי לענין קרבן דעדיין לא יצאת שעה שראויה להביא בה קרבן שאינה מביאה קרבן עד יום מ״א או עד יום פ״א: ואמר רב חסרא או עד יום פ"א ואמר רב חסדא או עד יום פ"א ואמר רב חסדא בא. מתניתא תניא כלומר הא מתרצתא היא היא הכי זהרי את מתרצתא היא הרב בכי ימים והא דקתני ביום ארבעים לוכר ביום דילדה את האו מים בכי ימים והא מ" לוכר שני ההוא יום מ"א לוקבה ולד שני כתאן דליתיה דמי או לוקבה ולד שני כתאן דליתיה דמי מ"א הלבן שחשים עליה היי א אמרת בטומאה סבירא ליה היי אם מתר בטומאה סבירא ליה היי אם מתר בטומאה מבירא ליל מור יהורי זם לא שרוא נמי. אכלה דאש"ג דלמחר מתיא קרבן ליל פ"א שהוא פסח לא מצי אכלה דאש"ג דלמחר מתיא קרבן ומחונים ומחונים כפורם היא אלא לאו

דהיא לקי והוא לא לקי דתנו רבנן יבקורת תהיה מלמר שהיא לוקה יכול שניהן לוקין, תלמוד לומר תהיה היא לוקה והוא אינו לוקה ומנין דהדין בקורת לישנא דמלקות הוא א"ר יצחק תהא זו בקראי מכדתניא מיגדול הדיינין מקרא שני מונה שלישי אומר הכהו רב אשי אומר בביקור תהיה כדתנן סיאין אומדין אותו אלא 🤊 מכות הראוין להשתלש ת"ר יבומן שהאשה לוקה האיש מביא קרבן ח אין האשה לוקה אין האיש מביא קרבן מגלן אמר רבא דכתיב יואיש כי ישכב את אשה שכבת זרע והיא שפחה נחרפת לאיש והפדה לא נפדתה או חופשה לא נתן לה מכדי עד הכא באיש קא משתעי קרא נכתוב זו והביא את אשמו לה' ולבסוף לכתוב בקורת תהיה אמאי כתב רחמנא ברישא בקורת תהיה ולבסוף כתב והביא את אשמו לה' ה"ק אם בקורת תהיה היא והביא את אשמו לה' ואם לא תהיה בקורת לא יביא הוא את אשמו אימא הוא מעמיה קרא אבל היא תילקי ותיתי קרבן והביא את אשמו לה' כתיב א"ר יצחק ילעולם אינו חייב אלא על שפחה בעולה בלבד שנאמר והיא שפחה נחרפת לאיש ומאי משמע דהאי נחרפת לישנא דשנויי הוא דכתיב יותשמח עליו הריפות ואב"א יאם תכתוש יו האויל במכתש בתוך הריפות בעלי יויתנו ירם להוציא נשיהם ואשמים איל צאן על אשמתם אמר רב חסרא ימלמד שכולו שפחות חרופות בעלו: איזוהי שפחה כו': יית"ר והפדה יכול כולה ת"ל לא נפדתה יו יכול לא נפדתה ת"ל והפדה הא כיצד פדויה ואינה פדויה יי חציה שפחה וחצייה בת חורין ומאורסת לעבד עברי דברי ר"ע ∞רבי ישמעאל אומר בשפחה כנענית הכתוב מדבר ומאורסת לעבד עברי א"כ מה ת"ל והפדה לא נפדתה קברה תורה כלשון בני אדם ר' אלעזר בן עזריה אומר כל עריות מפורשות לנו 🕫 משוייר 🕫 לנו חציה שפחה וחציה בת חורין ומאורסת לעבד עברי אחרים אומרים ילא יומתו כי לא חופשה בשפחה כנענית הכתוב מדבר ומאורסת לעבד כנעני ₪ לר' ישמעאל בשלמא והפדה לא נפדתה כדקתני דבאה הול יעבו לבעני שלא דקתני מאורסת לעבד עברי מגלן י¤ דכתיב דברה תורה כלשון בני אדם אלא דקתני מאורסת לעבד עברי מגלן י¤ דכתיב כי לא חופשה מכלל דהוא חופש ר' אלעזר בן עזריה היינו ר"ע לר' ישמעאל קאמר לדידי בעלמא כוותיך סבירא, ליה≎ דדברה תורה כלשון בני אדם והכא שאני מכדי כתיב ליה קרא כי לא חופשה והפדה לא נפדתה ל"ל ש"מ להכי אתא לחציה שפחה וחציה בת חורין לאחרים בשלמא והפדה לא נפרתה קסבר דברה תורה כלשון בני אדם אלא יז הא דעבד כנעני מנלן אמר קרא כי לא חופשה אם אינו ענין לדידה תנהו ענין לדידיה: מתני' ייי כל עריות אחד גדול ואחד קטן ייי קטן פטור אחד ער ואחד ישן ישן פטור אחד שוגג ואחד מזיד ישוגג בחמאת ומזיד בהכרת: גמ' והכא יו חייב קמן א"ר יהודה הכי קתני כל עריות אחד גדול ואחד קמן "קמן פמור וגדול חייב והכא 'גדול נמי פטור מ"מ דהא מקשיין אהדדי כל עריות אחד יה ניעור ואחד ישן ישן פטור וכאן ישן יש נמי חייב א"ר יהודה אמר רב הכי קתני כל עריות אחד ניעור ואחד ישן ישן פמור וניעור חייב וכאן אפילו ניעור פמור מ"ם דמקשיין אהדדי תני תנא קמיה דרב ששת ס עשו גומר כמערה מתכוין כשאין מתכוין כדרכה כשלא כדרכה ניעור כישן א"ל מאי קאמרת אי בשפחה חרופה קתני אמאי עשו גומר כמערה גומר בשפחה חרופה מיחייב ייו ימערה לא מיחייב ותו מתכוין כשאינו מתכוין 🕫 אי מכוונה מיחייבא אי לא לא מיחייבא וכדרכה כשלא כדרכה גמי כדרכה בשפחה חרופה מיחייב ושלא כדרכה לא מיחייב מאי מעמא ים שכבת זרע כתיב ומאי ניעור כישן ייז ואי בשאר עריות קא תני עשו גומר כמערה

איפכא
איפכא
הוספות תהא בקראי. מימה הלא לא מפרש שלריך לקרות נשעה שמלקין אם לא מכאן: מאורסת דעבר כנעני. לאו דוקא דהא לא מפסו גה קדושין: ורבי
ישמעאד בשדמא והפדה ביי דברה תורה בדשון בני ארב. והכי נמי קאמר בירושלמי לשונות כפולים הן והתורה דברה בהי הלך הלכת נכסף נכספת
גנב גנבתי ור"ע פליג ובכל דוכתא דקאמר הניחא למ"ד דברה תורה כלשון בני אדם אלא למ"ד וכו' היינו ר' ישמעאל ור"ע:

ש"מ כו': לעולם. סבירא ליה כמאן דאיתיה דמי (ודקשיא לך) אמאי שוחטין עליה דכי תניא ההיא דשוחטין עליה בפסח הבא בטומאה דרוב צבור טמאי מהים היו רששהו בטומאה הואל רבא בטומאה מצי אכלה מיניה: וכו אכלה התכן. לא יאכלו ממנו זכין חבות נידות מהים היו רששהו בטומאה ולאל לציברו מטאי מתים בלבד: האי דקתני לא יאכלו הימנו זבין חבות נדות ויולדות דלא אכלי בימי טומאה בדלא מבילו כשעדין לא טבלו וכי קוני דשוחטין עליה ביום מי משום דבכו טבלה: אי הכי, דטבילה גורמת משמיני דילה כשטבלה בו חזיא למשחט עליה ואמאי נקט יום מ' משום דכבר טבלה לזכר לא משמיני ועד מ' לא חזיא משמעינ דילה כשטבלה בו חזיא למשחט עליה ואמאי גקט יום מ' משום דכבר טבלה לוכר לא משמעינ ועד מ' לא חזיא למשחט עליה האמאי גקט יום מ' משום דכבר טבלה לוכר לא משיבי לה הערב שמש כילולת דמיא משמעי ועד יום מ' חוי כיומא אריכא והיעינ טבול יום ארוך דאמר במסי נדה. לא חשיב לה הערב שמש עד יום מ' לערב: אי הכי ביום מ' מוי לא חזיא למיכל לאורתא דהא מחסרא כפרה: לאיי ביום מ' חזיא. לאורתא דקסבר מחסר מסרים ולא ביוב מ' לא חזיא למיכל לאורתא דהא מחסרא כפרה: לאיי ביום מ' חזיא. לאורתא דקסבר מחוסר כפורים דוב כוב דמי היכי מהחריץ לה ביום מ' לובר: רבא מחריץ לה. שחוטין עליה ביום מ' ליצירת זכר כלומר מחוסר כפורים דוב כוב דמי הריכי מהריץ לה ביום מ' לובר: רבא מחריץ לה. שחוטין עליה ביום מ' ליצירת זכר שאם חיות מפלח למחר ליום מיא ואם היה זכר כלומר חשב מיות משמעל אואמר דוכר נגמרה ליום מ'א ונקבה לייצירת וכר שאם חיות משמעל אואמר דוכר נגמרה ליום מ'א ונקבה ליציר מ'א ועכשה לא מא חווטין עליה בשחיל שליה שחוטין עליה ביום מ' ליצירת זכר או ביום פ' ליצירת נישחא. שלא היה בה דם כלל: בשמעים אור הווים שלא היה בה דם כלל: אי הכי לילים לו פשיטא דשוחטין במומאה ששום נדה דכל יולדת נדה היא: בלידה בישחא. שלא היה בה דם כלל: אי הכי לילים לם פשטא דשוחטין במומאה שש שני טהרה של ראשון. אי אמרינן ששים בעינן רצופין עולין ימי טומאה של עי טומאה של עי טומאה של עי טומאה השל היה של האשון חוורין ומשלימין מ' טהרהה דראשון לאחר ימי טומאה דשני ואינה מפסדת כלום מימי טהרה: תיל יום ניה של האשון חוורין ומשלימין מ' טהרהה דראשון לאחר ימי טומאה דשני ואינה מפסדת כלום מימי טהרה: תיל יום

א) ע"כ שייך לדף ט ע"ב. ב) חיבות אלו הם משוללי הבנה ול"ע.